

Sygn. akt IX Ka 331/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Klocek

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach L. O.

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 roku

sprawy **T. W. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 12 stycznia 2015 roku sygn. akt II K 891/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego T. W. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 331/15

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Starachowicach oskarżył T. W. (1) o to, że w dniu 11 października 2014 roku w miejscowości R., gmina B., w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 5 H70, znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażający się stężeniem 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 26 września 2013 roku wydanym w sprawie II K 692/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo, czym wyczerpał znamiona przestępstwa żart. 178a§4Kk.

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 12 stycznia 2015 roku uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia, to jest występku z art. 178 a § 4 Kk i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 4 Kk wymierzył oskarżonemu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 Kk i art. 43 § 1 Kk orzekł w stosunku do T. W. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Na podstawie art. 49 § 2 Kk zasądził od T. W. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości trzystu złotych.

Zasądził od T. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę sto dziewięćdziesiąt złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę sto dwadzieścia złotych tytułem opłaty.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach z dnia 12 stycznia 2015 roku wniósł obrońca oskarżonego T. W. (1) i zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonego zarzucił rażąco surowość wymierzonej oskarżonemu T. W. (1) kary polegającej na orzeczeniu bezwzględnej kary czterech miesięcy pozbawienia wolności mimo istnienia okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie jej wykonania jak stałe zatrudnienie, opieka nad dzieckiem konkubiny, dobra opinia w miejscu zamieszkania i pracy.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób by orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesić na okres próby dwóch lat i dodatkowo wymierzyć jako dolegliwość ekonomiczną karę grzywny w postaci pięćdziesięciu stawek dziennych po dwadzieścia złotych każda.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie i okazała się oczywiście bezzasadna.

Możliwość sformułowania skutecznego zarzutu niezasadności kary musi dotyczyć jej rażącej niewspółmierności, a więc nienadającej się do zaakceptowania, wynikającej z nieuwzględnienia istotnych okoliczności i podstaw dla wymiaru kary. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca.

Należało bowiem zauważyć, że wymierzona kara czterech miesięcy pozbawienia wolności zawiera się w absolutnie dolnych przedziałach zagrożenia za przestępstwo, które przypisano T. W. (1), bowiem za czyn określony w art. 178 a § 4 Kk można wymierzyć karę pozbawienia wolności od trzech miesięcy do pięciu lat.

Jeśli zaś chodzi o możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności to należy zauważyć, że Sąd Rejonowy mając możliwość bezpośredniego zetknięcia się z oskarżonym i jego stylem życia przed popełnieniem czynu, a także zachowaniem T. W. po zdarzeniu kształtował swoje przekonanie o potrzebie wymiaru konkretnego rodzaju i rozmiaru kary przez pryzmat zasad wymiaru kary, w tym istotnego elementu jakim jest sądowe uznanie. Dał temu wyraz w spełniającym ustawowe wymogi uzasadnienia, podkreślając stopień społecznej szkodliwości, winy sprawcy i naruszonych reguł bezpieczeństwa przez T. W. (1).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego w tym względzie w związku z czym nie ma potrzeby na nowo szerszego odnoszenia się do wspomnianych kwestii. Dodać jedynie należy, że zawarta w dyspozycji art. 178 a § 4 Kk instytucja nadzwyczajnego obostrzenia, wynikająca ze specyficznej recydywy w zakresie przestępstw komunikacyjnych jest tak ukształtowana by sprawca okazujący lekceważenie dla uprzedniego skazania za tożsamy czyn poniósł adekwatną konsekwencję przez dolegliwy wymiar kary. Zatem

ustawowa istota sprzeciwia się możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a wymierzona kara jest bezpośrednim odzwierciedleniem dotychczasowej postawy życiowej sprawcy wyrażonej w art. 69 § 2 Kk wskazującej, że oskarżony mimo uprzedniej karalności ponownie zrealizował przestępstwo.

Ten podstawy aspekt zasadniczo sprzeciwia się warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonej kary. Nadto po stronie T. W. (1) nie zaistniały żadne szczególne przesłanki uzasadniające wymierzenie kary wolnościowej. Jak zauważył to Sąd Rejonowy poza uprzednią karalnością, którą należy odbierać negatywnie dla pozycji procesowej T. W., w jego życiu istnieją typowe elementy spośród których żaden nie może przemawiać za innym potraktowaniem sprawcy niż takim jakim uczynił to Sąd I Instancji. Zwykle funkcjonowanie w społeczeństwie jest normą, a nie szczególną okolicznością uzasadniającą warunkowe zawieszenie wykonania kary. Natomiast okoliczności na które powołuje się obrońca w apelacji, mające w jego przekonaniu stanowić argumenty za łagodniejszym potraktowaniem T. W., mogą ewentualnie mieć znaczenie podczas wykonywania kary.

Nie znajdując zatem w apelacji szczególnych okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności Sąd odwoławczy kierując się treścią art. 437 § 1 Kpk utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Skoro zarzut apelacyjny nie potwierdził się to wywiedzioną apelację zgodnie z art. 457 § 2 Kpk należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Wniesienie apelacji skutkowało powstaniem kosztów sądowych z uwagi na jej rozpoznanie, które wskutek nieuwzględnienia apelacji

wywiedzionej na korzyść oskarżonego powinny obciążać T. W. (1), jednakże dość trudna sytuacja materialna sprawcy uzasadniała zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w oparciu o przepisy art. 634 Kpk, art. 626 § 1 Kpk i art. 17. 1. Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych DZ. U nr 49 póż. 223 z 1983 roku.